

Arrest

**nr. 351 182 van 5 augustus 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 juli 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

1.2. Op 18 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 25 november 2025 richt de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Nederlandse autoriteiten op grond van artikel 18(1)(d) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 3 december 2025 stemmen de Nederlandse autoriteiten in met de terugname van verzoeker op grond van dezelfde bepaling.

1.4. Op 5 juni 2026 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

1.5. Op 23 juni 2026 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 13 juli 2026 neemt de gemachtigde een overdrachtsbesluit aan Nederland (bijlage 26quater). Dat is de bestreden beslissing. Deze werd op 22 juli 2026 aan verzoeker betekend, samen met een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: R. (...)

voornaam: N. (...)

geboortedatum: (...).2004

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Nederland.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad.

De heer R.N. (...), verder de betrokkene, die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben, diende op 23/06/2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde zijn paspoort achtergelaten te hebben bij zijn moeder in Marokko.

Op 29/06/2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Marokko verliet in februari 2023 en per vliegtuig reisde naar Turkije. Van daaruit reisde hij verder tot in Oostenrijk waar hij in een kamp zou verbleven hebben. Hoewel hij ontkent een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben in Oostenrijk, blijkt uit vingerafdrukkenonderzoek wel degelijk dat hij er een verzoek heeft ingediend op 24/05/2026. Hij verklaarde dat hij eind juni 2023 Oostenrijk verliet en verder reisde naar Duitsland waar hij ongeveer 5 maanden zou verbleven hebben, tot november 2023. Hierna reisde hij verder naar Nederland waar hij erkende een verzoek te hebben ingediend op 14/11/2023. Na amper 2 dagen verliet hij Nederland en reisde hij door België, Frankrijk en Zwitserland naar Italië om zijn tante te bezoeken. In februari 2024 verliet hij Italië en reisde hij naar Zwitserland waar hij werd tegengehouden en werd overgedragen aan Nederland. Eind mei 2024 verliet hij Nederland, reisde hij door België en Frankrijk naar Italië waar hij begin juli 2024 aankwam en verklaarde minderjarig te zijn en in een opvang voor minderjarigen verbleef tot augustus 2025. Hierna reisde hij door Frankrijk en Luxemburg opnieuw naar Nederland. Hij verklaarde in oktober 2025 Nederland te hebben verlaten en te hebben gereisd naar België waar hij in oktober aankwam maar slechts op 23/06/2026 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Onderzoek van de overeenkomstig artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde biometrische gegevens leidde tot vijf treffers in Eurodac. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 23/05/2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk, op 14/11/2023 in Nederland, op 27/12/2023 in Zwitserland, op 14/09/2025 een tweede maal in Nederland en op 03/10/2025 een derde maal in Nederland.

Op 25/11/2025 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse autoriteiten op basis van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 03/12/2025 stemden de Nederlandse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op de dag waarop onderhavig besluit wordt genomen, is Verordening (EU) nr. 604/2013 niet meer van toepassing. Verordening (EU) nr. 604/2013 werd bij Verordening (EU) 2024/1351 betreffende asiel- en migratiebeheer ingetrokken en wordt door deze verordening vervangen.

De procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat werd opgestart en uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, in overeenstemming met de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351. De verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat werd derhalve op geldige wijze vastgesteld volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het onderhavig overdrachtsbesluit wordt genomen met inachtneming van de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351 en de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde een maternale tante te hebben in België en in Italië en een maternale oom te hebben in Frankrijk.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 29/06/2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn tante hier is en omdat zijn vriend hier is, dat ze van elkaar houden. Hij verklaarde voordat hij zijn vriend hier leerde kennen hij niet de bedoeling had om in België te blijven. Met betrekking tot behandeling en opvang verklaarde hij bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Nederland door de manier van behandeling en ook opvang. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand gaf hij aan dat hij een psycholoog nodig heeft en geen fysieke gezondheidsproblemen te hebben.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij als gevolg van een overdracht aan Nederland een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Een bron betreffende internationale bescherming in Nederland is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anna Chatelion Counet, Arno Pinxter, Barbara Bierhuizen, Chiara Vrije, Eglantine Weijmans, Lianne Hooijmans, Marieke van Zantvoort, Pouya Fard, Shane van Galen en Wilma Klaassen e.a., "Asylum Information Database – Country Report : Nederland – 2025 update, laatste update op 25.06.2026, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2026/06/AIDA-NL_2025-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In Nederland is de IND verantwoordelijk voor alle verzoeken om internationale bescherming, inclusief verzoeken die worden ingediend door verzoekers die (terug) naar Nederland worden overgedragen. De verzoeker kan een verzoek indienen in Nederland bij het COL in Ter Apel of bij het AC op de luchthaven van Schiphol. In het geval van een 'terugname'-procedure waarbij de verzoeker eerder een verzoek in Nederland heeft gedaan, kan de verzoeker een nieuw verzoek indienen als er nieuwe omstandigheden zijn. De persoon in kwestie moet dan opnieuw een verzoek indienen in Ter Apel of Schiphol, wat wordt behandeld als een volgend verzoek, met uitzondering van eerdere verzoeken die stilzwijgend zijn ingetrokken. Bij 'overname'-procedures moet de verzoeker een verzoek indienen als hij internationale bescherming wil (AIDA-rapport, pagina 74).

In 2022, 2023 en 2024 waren er aanzienlijke problemen met de registratie en opvang van verzoekers. Wanneer een verzoeker op basis van het Dublin-verdrag (terug) naar Nederland werd overgebracht, kwamen ze dezelfde problemen tegen als alle andere verzoekers in Nederland. Deze problemen werden in 2025 niet vastgesteld (AIDA-rapport, pagina 74).

Verzoekers hebben recht op materiële opvangvoorzieningen nadat ze hebben laten zien dat ze internationale bescherming willen aanvragen (AIDA-rapport, pagina 132). In het AIDA-rapport worden meldingen gemaakt van gevallen waarbij verzoekers geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen door een tekort aan plaatsen. Echter wordt hierbij vermeldt dat de gevallen waarbij verzoekers in 2024 geen toegang hadden tot opvangaccommodatie niet betekenden dat ze op het gras in Ter Apel moesten slapen, zoals in 2022 het geval was, maar dat ze op matrassen op de vloer van portocabines (containerwoningen) op het terrein van de locatie Ter Apel moesten slapen (AIDA-rapport, pagina 151). Meer dan de helft van de verzoekers in Nederland wordt opgevangen in (crisis)noodlocaties. Sinds 2022 en ook in 2025 voldoen de opvangomstandigheden voor deze verzoekers niet aan de minimum wettelijke normen (AIDA-rapport, pagina 151). Bewoners van een regulier opvangcentrum wonen meestal met 5 tot 8 mensen in één unit. Elke unit heeft meerdere slaapkamers en een gedeelde woonkamer, keuken en sanitaire voorzieningen. Op het moment van schrijven zijn er geen meldingen van ernstige tekortkomingen in de sanitaire voorzieningen die in de opvangcentra worden aangeboden. Bewoners zijn zelf verantwoordelijk voor het netjes houden van hun leefomgeving. Bewoners kunnen de MyCOA-app gebruiken - beschikbaar in 10 talen - om uitgebreide informatie te krijgen over hun verblijf in een AZC (AIDA-rapport, pagina 154).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Nederland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die aan Nederland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Nederland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

In het AIDA rapport wordt gesteld dat dringende medische zorgen voor verzoekers om internationale bescherming gegarandeerd worden in de nationale wetgeving. Zelfs in geval dat materiële voorzieningen worden beperkt of stopgezet, blijven deze verzoekers recht hebben op medische zorg. De COA is verantwoordelijk voor de voorziening van gezondheidszorg in de opvangcentra. De algemene gezondheidszorgorganisatie GZA (Gezondheidszorg Asielzoekers) is door het COA ingeschakeld om toegang tot zorg te bieden. Ze verstrekken informatie over gezondheidszorg en het zorgsysteem in Nederland. Huisartsen en verpleegkundigen die bij GZA zijn aangesloten, organiseren spreekuren in de meeste opvanglocaties. GZA biedt ook een zorginformatielijn met tolkdiensten. De GGD (Gemeentelijke Gezondheidsdienst) geeft informatie en trainingen aan verzoekers over preventieve gezondheidszorg en seksuele en reproductieve gezondheid. Het Reglement Medische Zorg voor Asielzoekers regelt de regels rondom ziektekostenverzekering voor verzoekers (AIDA-rapport, pagina 159).

De relevante wetsvoorzieningen kunnen gevonden worden in artikel 9(1)(e) van de RVA. Deze voorziening wordt verder uitgelegd in de Regeling Zorg Asielzoekers. Volgens deze regeling hebben verzoekers recht op basis gezondheidszorg. Dit bevat inter alia, hospitalisatie, consultaties met huisartsen, fysiotherapie, tandzorg (enkel in extreme gevallen) en consultaties met een psycholoog. Indien noodzakelijk, kan een verzoeker doorverwezen worden naar een psychiatrisch ziekenhuis voor dagbehandeling. Er zijn verschillende instituties gespecialiseerd in het behandelen van verzoekers met psychologische problemen, zoals Pharos (AIDA-rapport, pagina 161).

In het AIDA rapport wordt aangehaald dat wanneer een verzoeker in een opvangfaciliteit verblijft waar de RvA niet toepasbaar is, de gezondheidszorg anders geregeld is. Verzoekers in de Proces Opvanglocatie (POL),

de Centraal Opvanglocatie (COL) alsook afgewezen verzoekers in de Vrijheidsbeperkende locatie (VBL) en volwassenen in de Gezinslocatie (GL) hebben enkel toegang tot dringende medische zorg. In medische noodsituaties is er volgens artikel 10 van de Vreemdelingenwet altijd recht op gezondheidszorg. Voor deze groep kunnen problemen rijzen indien er een medisch probleem is die niet beschouwd wordt als dringend (AIDArapport, pagina 161).

Problemen met het ontbreken van toegankelijke gezondheidszorg in noodlocaties en crisisnoodlocaties kwamen in 2022 naar voren. Het rapport van 2025 van de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd concludeerde dat er verbeteringen waren op het gebied van medische screening, hygiëne en de specifieke jeugdzorg voor verzoekers, maar meldde nog steeds hoge risico's op gezondheidsproblemen voor kwetsbare groepen zoals zwangere vrouwen en verzoekers met chronische ziekten en geestelijke gezondheidszorgbehoeften. Als reactie op de alarmerende publicaties in 2024 over het gebrek aan zorg voor zwangere vrouwen, nam de overheid specifieke maatregelen om hun situatie te verbeteren (AIDA-rapport, pagina 160-161).

De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Nederland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Nederland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene verklaarde in België te willen blijven omdat hij sinds enkele maanden een vriend/partner heeft hier en dat ze van elkaar houden en omdat de manier van behandeling en opvang in Nederland niet oké was en hij er opgesloten werd. Gezien het voorgaande kan er ernstig getwijfeld worden aan de duurzaamheid van de relatie tussen de betrokkene en zijn/haar verklaarde partner. Rekening houdend met het voorgaande kan er dan ook niet gesteld worden dat de betrokkene en zijn/haar verklaarde partner deel uitmaken van hetzelfde gezin en een duurzame relatie onderhouden, en derhalve kunnen worden beschouwd als gezinsleden zoals gedefinieerd in artikel 2(8) van Verordening (EU) 2024/1351.

Betreffende de discretionaire clausules en de bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) 2024/1351 – de artikelen 34(1), 35(1) en 35(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 35(1), de discretionaire clausule van Verordening (EU) 2024/1351. Artikel 35(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Nederland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Nederland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 35(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 34(1) luidt als volgt: “Wanneer een verzoeker wegens een zwangerschap, het hebben van een pasgeboren kind, een ernstige geestelijke of lichamelijke aandoening, een zware handicap, een ernstig psychisch trauma of hoge leeftijd afhankelijk is van de hulp van een kind, broer of zus, of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er familiebanden bestonden voordat de verzoeker op het grondgebied van de lidstaten aankwam, dat het kind, de broer of zus, of de ouder, dan wel de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen, en dat de betrokken personen, na over die mogelijkheid te zijn geïnformeerd, schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.” We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn/haar in België verblijvende vriend. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de betrokken personen ter zake.

Betreffende de vraag of een overdracht aan Nederland een inbreuk zou betekenen op artikel 8 van het EVRM moet worden bekeken of er sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. Op grond van de elementen in het dossier en de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven dat in die mate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan door een overdracht aan Nederland, vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken, een inbreuk zou vormen op artikel 8 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene de verklaringen over een vermeende slechte behandeling en opvang niet verder duidde en geen enkel begin van bewijs aanbracht. We merken in dit verband op dat Nederland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Nederlandse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene verklaarde dat hij in Nederland werd vastgehouden. Hij lichtte de omstandigheden hieromtrent niet nader toe. Op basis van de elementen in het dossier kan niet worden vastgesteld dat de rechten van de betrokkene in dit verband werden geschonden en hij langer dan de door de wet bepaalde termijnen in detentie werd gehouden. Voorts merken we op dat uit het Eurodac-resultaat blijkt dat hij toegang kreeg tot de procedure voor internationale bescherming.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij geen fysieke gezondheidsproblemen heeft maar wel een psycholoog nodig heeft. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Nederland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Nederland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of

ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Nederland en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Betreffende de urgente procedure

De bestreden beslissing betreft een overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, en de verzoeker daartoe wordt vastgehouden. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, 4°, van de RvV-wet, is de urgente procedure van toepassing.

3. Onderzoek ten gronde

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Eerste Middel: Schending van Artikel 8 EVRM (Recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven) en de motiveringsplicht

Verzoeker heeft tijdens het gehoor uitdrukkelijk aangegeven dat hij in België een duurzame relatie heeft opgebouwd met een man en met deze man samenwoont.

De verwerende partij heeft de relatie van verzoeker louter laconiek van de hand gewezen als “niet duurzaam” zonder grondig onderzoek te voeren naar de effectieve feitelijke situatie en de intensiteit van ‘deze relatie.

Er werd een document “verklaring op eer” overgemaakt aan verwerende partij waarin staat vermeld dat verzoeker homoseksueel is en een relatie onderhoudt met zijn partner. Dit document werd opgemaakt door de partner van verzoeker en ondertekend door verscheidene vrienden, familieleden en kennissen van het koppel.

Door de overdracht naar Nederland te bevelen zonder rekening te houden met het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker, schendt verwerende partij Artikel 8 van het EVRM en de formele en materiële motiveringsplicht.”

3.1.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 EVRM en van de formele en de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat hij in België een duurzame relatie heeft opgebouwd met een man met wie hij samenwoont, dat de verwerende partij die relatie zonder onderzoek naar de feitelijke situatie en de intensiteit ervan als niet duurzaam terzijde schoof, en dat een verklaring op eer werd overgemaakt waarin zijn partner en verscheidene vrienden, familieleden en kennissen de relatie bevestigden.

De verwerende partij werpt op dat het middel onontvankelijk is in zoverre de schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd zonder aanduiding van een geschonden wetsbepaling. De Raad merkt op dat verzoeker in het middel zowel de formele als de materiële motiveringsplicht noemt; beide zijn beginselen van behoorlijk bestuur waarvan de schending als middel kan worden aangevoerd. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing geen steun vinden in de elementen van het dossier, waarmee hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker sinds enkele maanden een vriend heeft en dat hij verklaarde dat zij van elkaar houden. Zij besluit op grond daarvan dat aan de duurzaamheid van de relatie ernstig kan worden getwijfeld en dat geen sprake is van een gezinsleven dat in die mate verankerd is dat een overdracht aan Nederland een inbreuk zou vormen op artikel 8 EVRM.

De Raad merkt op dat de duur van een relatie een criterium is waarmee rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de duurzaamheid ervan.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker in de "Verklaring DVZ" ingevuld op 29 juni 2026 verklaarde een vriend te hebben. Meer gegevens over de aard, de duur en de hechtheid van de relatie werden niet verstrekt.

Thans legt verzoeker een verklaring op eer neer, waarbij verschillende personen de relatie bevestigen, maar dit document bevat geen gegevens over de aanvang, de duur of de wijze waarop verzoeker en zijn partner die beleven.

Verzoeker voert thans aan dat hij met zijn partner samenwoont. Artikel 43, lid 1, tweede alinea, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351 laat toe omstandigheden van na het overdrachtsbesluit te beoordelen. Verzoeker geeft echter niet aan sinds wanneer of waar hij samenwoont en legt daarover geen stuk voor. Een loutere bewering volstaat niet.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker en zijn partner elkaar leerden kennen terwijl verzoeker zonder recht op verblijf in België verbleef en het voorwerp was van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2025. Een gezinsleven dat in dergelijke omstandigheden wordt aangeknoopt, en waarvan beide partners wisten dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, leidt slechts in uitzonderlijke omstandigheden tot een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §108). Verzoeker voert dergelijke omstandigheden niet aan en licht niet toe welke gevolgen de overdracht voor zijn relatie zou hebben.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op 5 juni 2026, een maand voor de thans bestreden beslissing, reeds standpunt heeft ingenomen over het aangevoerde gezinsleven, en in het bevel van die datum als volgt heeft gemotiveerd:

"Hij verklaarde sinds twee maanden een relatie te onderhouden met de heer [...]. Verder welke zich in Italië zou bevinden. Hij verklaarde sinds twee maanden een relatie te onderhouden met de heer [...]. Verder verklaart hij geen minderjarige kinderen te hebben, maar wel nog een tante langs moeders kant. Betrokkene verklaart niet te lijden aan een ziekte welke hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar Marokko/Nederland. Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar Marokko gelet op zijn beweerde homoseksualiteit en het feit dat deze volgens volg hem niet aanvaard zou worden door zijn familie in Marokko. Hij verklaart evenmin te willen terugkeren naar Nederland, gelet op het feit dat hij een relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op erfbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Verzoeker brengt geen enkel gegeven aan waaruit kan blijken dat die beoordeling niet langer pertinent is.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede Middel: Schending van Artikel 3 EVRM / Artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Geestelijke gezondheid en kwetsbaarheid)

Verzoeker heeft expliciet aangegeven dat hij nood heeft aan psychologische zorg.

Verwerende partij schuift de specifieke mentale kwetsbaarheid van verzoeker terzijde door te stellen dat er geen medische attesten in het dossier liggen, zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt en niet de nodige tijd/gelegenheid heeft gekregen om een gepaste medische consultatie en attestering te organiseren.

Bovendien toont het eigen geciteerde AIDA-rapport in de beslissing aan dat opvangcentra en (crisis)noodlocaties in Nederland onder druk staan, wat een reëel risico vormt op een verslechtering van de psychische toestand van verzoeker.”

3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Hij betoogt dat de verwerende partij zijn mentale kwetsbaarheid terzijde schuift op grond van het ontbreken van medische attesten, zonder rekening te houden met zijn kwetsbare positie en met de omstandigheid dat hij niet de tijd of de gelegenheid kreeg een medische consultatie en attestering te organiseren. Hij verwijst verder naar het AIDA-rapport waarnaar de bestreden beslissing zelf verwijst en waaruit blijkt dat de opvangcentra en de noodlocaties in Nederland onder druk staan.

Een overdracht kan een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest opleveren wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan verzoeker toe dat risico op grond van concrete gegevens aannemelijk te maken. De te verwachten gevolgen van de overdracht worden onderzocht rekening houdend met de algemene situatie in de verantwoordelijke lidstaat en met de omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker.

De gezondheidstoestand van verzoeker kan een dergelijk risico meebrengen wanneer sprake is van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van die toestand bij overdracht (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU, C.K. e.a., pt. 70).

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 29 juni 2026 dat hij geen fysieke gezondheidsproblemen heeft en dat hij een psycholoog nodig heeft. De bestreden beslissing stelt vast dat het administratief dossier geen medische attesten of andere documenten over zijn gezondheidstoestand bevat. Die vaststelling stemt overeen met de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker geeft niet aan aan welke aandoening hij lijdt, welke behandeling hij volgt of nodig heeft, en welke gevolgen een overdracht aan Nederland voor zijn toestand zou hebben. De verklaring dat hij een psycholoog nodig heeft, volstaat niet om een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang aannemelijk te maken.

Verzoeker werd gehoord op 29 juni 2026. De bestreden beslissing werd genomen op 13 juli 2026. Verzoeker legt ook bij zijn verzoekschrift geen enkel medisch stuk voor, hoewel hij sinds de betekening van de bestreden beslissing werd bijgestaan door een raadsman. De grief dat hem daartoe de gelegenheid ontbrak, wordt niet bijgetreden.

De bestreden beslissing verwijst naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat verzoekers om internationale bescherming in Nederland recht hebben op basisgezondheidszorg, waaronder consultaties bij een psycholoog, en dat zij zo nodig kunnen worden doorverwezen naar een psychiatrisch ziekenhuis voor dagbehandeling. Verzoeker betwist die gegevens niet.

Verzoeker verwijst naar hetzelfde rapport waaruit de bestreden beslissing put. De bestreden beslissing neemt de kritische vaststellingen van dat rapport over de opvangomstandigheden uitdrukkelijk op en beoordeelt ze. Verzoeker licht niet toe waarom die vaststellingen in zijn geval tot een onmenselijke of vernederende behandeling zouden leiden. Wanneer de aangevoerde bron een algemene situatie beschrijft, moeten de specifieke beweringen van verzoeker door andere gegevens worden gestaafd. Verzoeker brengt die niet aan.

De omstandigheid dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt over de opvang van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat, volstaat niet om te besluiten tot aan het stelsel verbonden tekortkomingen die de drempel van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest bereiken.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 verplicht de overdragende lidstaat de verantwoordelijke lidstaat door middel van een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in te lichten over de bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, en verplicht de verantwoordelijke lidstaat ervoor te zorgen dat in die behoeften wordt voorzien. Verzoeker toont niet aan dat de Nederlandse instanties die verplichting niet zouden nakomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijf augustus tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------	---

F. BROUCKE,	toegevoegd griffier.
-------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

F. BROUCKE

C. VERHAERT